

● Mehmet Osmanođlu

Hafakan

gün geceye sarılıp sessizce uyuyunca
depreşir sızıların gün kurusu suçlardan
yoldaşlık eder sana ıssızlığın boyunca
çıkıp gelen bir yangın şü kızıl yamaçlardan

bir dehşet kanatlanır içinde birdenbire
sükûnun çığlığından kuş gibi ürperirsin
koyulursun sessizce bilinmez bir sefere
çapraşık kaygıların kıskacında erirsin

yol uzun, yükün ağır, geçitte haramiler
ne mümkün firar etmek kuşku gölgelerden
bir bir demir almakta güvendiđin gemiler
yanıp sönen bir umut göz kırpsa da ilerden

her ne yana bakınsan bir heyula gölgesi
tenini tırmalarken demir tırnaklarıyla
çınlar kulaklarında hayaletlerin sesi
bu şehir ürkütüyor metruk sokaklarıyla

karanlık perde perde derinleşir kuytuda
devrilip bir köşeye biraz nefeslenirsin
tüm eşya esrârengiz, netâmeli, uykuda
şü önünde seğırtten serâba seslenirsin

sanrılarla örülü muhayyile gayyası
düşer kanatlarına zehrini zerkederek
tepişir üzerinde son nefes muamması
büyür hafakanların sol yanında giderek

hüzünler kan emerken yıldıgın gülüşlerinden
birilmek sarmalanır nefesinin boynuna
devrik hülyâlar geçer sancılı düşlerinden
bırakırsın kendini vehimlerin koynuna

dilinde, damađımda burkuntulu saatler
köz olur bedeninde şü nedamet hırkası
içinde alacalı, şüpheli cinayetler
teninde raşelerin çekilmez fiyakası

titrer bakışlarında bulanık bir seğırtme
son sözün fısıldanır belki kulaklarına
savrulur zamanın dehlizlerinde yitme
bütün ömrün dolanır şimdi ayaklarına.

